

Foro

El Correo Gallego • 12 de mayo de 1991

O oficio de escritor

E

NTENDEMOS que escribir ten de ser, diante de nada, unha vocación. Ou, se se quere, unha devoción. Cando o escritor non ten outro xeito de vida máis que vivir do que escribe, o seu oficio convértese nunha imprescindible necesidade pra poder subsistir. Isto teno plantea serios e graves problemas de moi difícil resolución.

Nós — e españois simultaneamente un simple punto de vista — non estamos polo escritor profesional. O xornalista subsiste gratis a súa escola. Pra este é outro cantar. Non é o mesmo ser escritor que ser xornalista. A diferenza esencial está no xeito de empregar o idioma. O escritor emprega cunha vontade estética. O xornalista fai o cunha vontade informativa. Acontece que o xornalista pode ser, ademais, escritor. Ou que o escritor exerza o xornalismo. Evidentemente existiu — e existe — un xornalismo literario ben distinto do meramente informativo.

Nós entendemos que o escritor ten que procurar un medio de vida que lle permita escribir e, ao mesmo tempo, conservar, no posible, a súa independencia intelectual e moral. Un escritor profesional ten todo o tempo pra si. Isto é verdade e, ademais, góldo que sexa tamén o deseño del. Pra un escritor que teña outro oficio distinto do de escribir está máis en contacto coa realidade, coa vida, coa realidade cotidiana, xorda e mistura en moitas ocasións. Este feito dálle, sen dúbida, un sentido da existencia máis rico, máis obxectivo, máis humanizado. Se o escritor ten independencia económica por outros medios non está obrigado a escribir ao dictado de quen lle paga que, normalmente, existe. Xa sabemos cal é a primeira necesidade de todo ser humano. Se non hai persoas tampouco hai escritor.

Agora ben: entendemos que o

Por Manuel María

escritor ten perfecto dereito a cobrar o seu traballo, a que lle recompensen o seu labor. Escribir é un traballo e, as ocasións, duro e incómodo. Ocorre, con demasiada frecuencia que os profesionais liberais — médicos, abogados, arquitectos, etc. — cando se lles encarga un traballo, llo pagan. As veces moi ben pago. Non obstante cando se chama a un escritor galego — o salientamos o de galego — a pronunciar unha conferencia, a dar unha charla ou un pregon non lle abonan nin sequer os gastos de desprazamento — e te mos esperanzas obxondas destes feitos — ou o despachen agasallando cunha mamarracada calquera que é un xeito de non comezar por non pagar. Preparar unha conferencia leva tempo e custa esforzo. Un pregon feito con certa solvencia ocupa un par de tardes: cómpre consultar libros e logo escribelo. Cando un pregonista non é escritor, o pregon, normalmente, resíndose. Temos antecedentes entre nós, na capital de Galiza, sala de Occidente, barrio da Cristiandade, etc., etc. e na ribeira na que ningún é forasteiro — a non ser os galegos — de pregóns pronunciados — a natureza sería outro cantar — por coñecidas espertizas que, sen dúbida, costaron un ollo da cara. Ou o ocurrido cunha vila da provincia de Lugo que trouxeron, pra asombro de

pagannos, a un xornalista de partido de Madrid ao que lle pagaron, según rumores, catrocentas mil pesetas. A un escritor galego, así polo feito de serlo, posiblemente a despartarían en un vaso de vidro e unha tapina de borbotos en algo semellante se é que, nestes latres, as autoridades de tanto non lúan moito en que entrecóse. Ilustada las ocasións nos que chamamos a un pregonista cultural, desprázase ao lugar e alí non aparece ningunha e non hai cristiano que sepa nada de nada pra moito que din se máis a preguntar. Un pregonista volitando pra súa casa averguñado e co rabo entre as pernas.

O señor Durán foi pouco, nun xornal rexional e un amigo do que é autor, mandaba unhas declaracións de Eduardo Blanco Amor que reproducimos en parte polo que teña de ilustrativas e arrepiantes.

"Mi caso llama a atención. Me llaman aquí y allí, como si fueran a predicar pero no me pagan casi nunca. (No tienen dinero, dicen, los muy parcos). Luego, terminado mi año, se juntan con sus colegas y me llevan a cenar. Yo, que tanto necesito esas pocas de la cena, jamás voy. Ellos, que no tienen dinero, se comen mi casa, mi tiempo, mis palabras y mis sueños".

Eduardo Blanco Amor, como saben os nosos lectores, era un escritor profesional de esta calidade non se pode dúbida. A súa confesión dá mégoa. Seguimos a mesmo.

Cando chamamos a un moito poucas veces lle pagan.

Cando nos chamamos oficiais mandan a alguén pronunciar conferencias ou recitas pagadas normalmente vivían nos seus paniguados.

Un acorde sempre a orde o osamos, se lle é posible porque hai que facer "petra cultural". Mais a "petra cultural", ¿será só nosa?

Nós entendemos que o escritor ten que procurar un medio de vida que lle permita escribir e, ao mesmo tempo, conservar, no posible, a súa independencia intelectual e moral.

Un escritor profesional ten todo o tempo pra si. Isto é verdade e, ademais, góldo que sexa tamén o deseño del.

IDEOLOGÍA, POLÍTICA Y UNIVERSIDAD, Por Germán Sierra Marcuño

TRAPERO PARDO, NAS INTRANSCENDENCIAS Á SOMBRA DUNHA CARICATURA, Por Ángel Arnáiz